

Οι αμφίδρομες ωφέλειες στην Ποιμαντική της Υγείας (Αλέξανδρος Σταυρόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογίας ΕΚΠΑ)

/ [Πεμπουσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=181849>]

Δυνητικά έχει ήδη δώσει μιαν άλλη τροπή στην κατάστασή του και δεν στηρίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις. Αυτόν τον αποκαμωμένο και κάμνοντα άνθρωπο «εγερεί ο Κύριος», θα τον σηκώσει και θα του συγχωρεθούν οι επί μέρους αμαρτίες του που εκφράζουν και συμβολίζουν την Αμαρτία με άλφα (Α) κεφαλαίο, που συνίσταται, δηλαδή, στην απομάκρυνσή του από τον Κύριο. Ο Κύριος θα τον εγείρει, γιατί ο ίδιος έχει νικήσει την αρρώστια και τον θάνατο. «Χριστός ανέστη εκ νεκρών». Και εάν ο Χριστός χάρισε τη ζωή σ' αυτούς που βρίσκονται στα μνήματα, πόσο μάλλον σ' εμάς που επικαλούμεθα το Όνομά Του για να ζωντανέψουμε και να περπατήσουμε πίσω Του και να Τον ακολουθήσουμε, Αυτόν που είναι η μοναδική Οδός. «Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος». Με τη δύναμη αυτής της εγέρσεως και εμείς εγειρόμεθα, με τη δύναμη της δικής Του Αναστάσεως ανιστάμεθα και πορευόμαστε, μας συγχωρεί τα αμαρτήματα, αλλά κυρίως συν-χωρεί, πορεύεται, δηλαδή, μαζί μας και παραμένει μαζί μας όλες τις ημέρες της ζωής μας.



Πηγή: ikivotos.gr

Αμφίδρομη ωφέλεια

Μια τέτοια αντίληψη της διαποιμάνσεως έχει να ωφελήσει σε πάρα πολλά σημεία και τον Ποιμένα. Παύει να τον χαρακτηρίζει μια μονομέρεια σαν η μόνη του απασχόληση να ήταν να ενδιαφέρεται μόνο για τα σωματικά, στα οποία συνήθως επικεντρώνεται το ενδιαφέρον των ασθενών ή για τα πνευματικά με τα οποία λόγω της ειδικότητάς του αισθάνεται τον εαυτό του υποχρεωμένο να ασχολείται. Το μυστήριο του ευχελαίου έχει να του προσφέρει ικανά στοιχεία για να σχηματίσει μια ακριβή άποψη για το πώς η Εκκλησία αντιλαμβάνεται τη ισορροπία του σωματοψυχικού οργανισμού με τον πνευματικό προσανατολισμό της ανθρώπινης ύπαρξης. Η ερμηνεία επίσης του Θεοφυλάκτου Αρχιεπισκόπου Βουλγαρίας της παραβολής της μελλούσης κρίσεως τον βοηθάει να έχει ολοκληρωμένη άποψη για το πώς θα ασκήσει τα έξι είδη της αγάπης που θίγονται

στο ευαγγέλιο της κρίσεως, άρα και την αγάπη του προς τους ασθενείς. Ο Θεοφύλακτος μας δίδει καθοδηγητική ερμηνεία: «Ταύτα πάντα τα εξ είδη της αγάπης επιτέλει μεν και σωματικώς, πλην αλλά και ψυχικώς-διπλών γαρ όντων ημών, εκ ψυχής και σώματος, δυνανται ταύτα διπλώς κατορθωθήναι».

Μια άλλη ωφέλεια που προκύπτει για τον ποιμένα από τη σχέση του με τον ασθενή και ιδιαίτερα βάση της πρότυπης προσωπικότητας συμπεριφοράς του Ιησού είναι ότι ξεφεύγει από μια ασθενειοκεντρική αντίληψη του ασθενούς όπου πρωτεύουσα θέση έχει η ασθένεια, η διάγνωση και οδηγείται προς μια ασθενοκεντρική οπτική. Ο ασθενής είναι το κέντρο του ενδιαφέροντος. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο συγκεκριμένος ασθενής πάσχει γενικώς και αορίστως. Είναι καλό ο ποιμένας να γνωρίζει από τι πάσχει ο άρρωστος, γιατί κάποιος απ' αυτούς χρειάζονται ειδική αντιμετώπιση και μεταχείριση. Πλην, όμως, η σχέση δεν πρέπει να εξαντλείται σε μια κατηγοριοποίηση του ασθενούς. Ο καρδιοπαθής δεν έχει ή δεν είναι μόνο καρδιά και ο νεφροπαθής δεν έχει ή δεν είναι μόνο νεφρά. Και ασφαλώς όταν ο Θεός «ετάζει καρδιά και νεφρούς» και κατ' ακολουθίαν ο ποιμένας, αναφέρεται στον σύνολο άνθρωπο και ιδιαίτερα τον κρυπτόν της καρδιάς (άνθρωπον) και όχι σ' ένα εκ των οργάνων του χαρακτηριζόμενο άνθρωπο.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να κάνω μια γραμματικού τύπου παρατήρηση επανερχόμενος σ' ένα μέρος του τίτλου της εισηγήσεώς μου. Συγκεκριμένα για το πώς θα εκλάβουμε τη γενική πτώση ασθενών στον όρο Ποιμαντική ασθενών. Η συνήθης εκδοχή είναι ότι πρόκειται για μια γενική αντικειμενική. Ποιμαντική που αναφέρεται στους ασθενείς ως ποιμαινόμενους. Μακρά εμπειρία, όμως, με ασθενείς και ιδιαίτερα ποιμένες νοσηλευτικών ιδρυμάτων αναδεικνύει και την άλλη εκδοχή της ως γενικής υποκειμενικής. Ότι οι ασθενείς και αυτοί ποιμαίνουν με τη σειρά τους και με το δικό τους τρόπο τους ποιμένες, τους μούν σε καταστάσεις που ανυποψίαστοι θα φέρονταν έτσι ή αλλιώς πριν την εμπειρία τους με τους ασθενείς.

Είναι, βλέπετε, τα οφέλη μιας αμφίδρομης επικοινωνίας όπου ασθενείς και ποιμαίνοντες αφήνουν την αυτονομία τους και την επάρκειά τους και αισθάνονται ως κέντρα δυο ελλείψεων-γεωμετρικών ελλειπτικών κύκλων-που για να διαγράψουν τον πλήρη κύκλο τους θα πρέπει να βρουν το αληθινό τους κέντρο που είναι ο Θεός προς τον Οποίον και θα τείνουν έτσι ώστε η Θεία Χάρις να θεραπεύει τα ασθενή και να αναπληρώνει τα ελλείποντα. Μόνο που η ύπαρξη ασθενών και ελλειπόντων σ' αυτή τη σχέση δεν μας μειώνει, αρκεί να μη προέρχεται από ίδια υπαιτιότητα. Ο Κύριος βοηθός! Ο Κύριος εμοί βοηθός και τίνα φοβηθήσομαι!